

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **Ing. J. B.**, narozen X,
bytem X,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2019, č. j. KUUK/50571/2019/UPS,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2019, č. j. KUUK/50571/2019/UPS, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutov (dále jen „magistrát“) ze dne 16. 1. 2019, č. j. MMCH/06378/2019. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 85 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) nevydal žalobci povolení změny v užívání stavby „Hora Svatého Šebestiána ev. č. X – turistické biro“ (dále jen „předmětná stavba“) na částech pozemků parc. č. XA a XB v katastrálním území X (všechny v tomto rozsudku uváděné pozemky se nacházejí v tomto katastrálním území), spočívající v prodloužení doby jejího trvání. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že od roku 1995 v předmětné dočasné stavbě poskytuje turistické služby. Namítal, že již dne 24. 4. 2002 požádal magistrát o prodloužení užívání předmětné stavby a předložil mu nájemní smlouvu k příslušnému pozemku, avšak magistrát až do 12. 6. 2012 o věci nerozhodl. Žalobce podotkl, že v roce 2013 nabyt do vlastnictví pozemek parc. č. X (s výměrou 51 m²). V mezidobí mělo podle žalobce dojít k podvodnému jednání při směně pozemků, kdy pozemek parc. č. X nabyt A. D., který měl poté žalobce vydírat ve snaze zadarmo získat jeho nemovitosti. Žalobce měl za to, že manipulací se znaleckým posudkem došlo k trestnému činu. Žalobce podal dne 17. 12. 2018 civilní žalobu, v níž požadoval přikázání vlastnictví části pozemku parc. č. X (s výměrou 35 m²). Magistrát však podle žalobce nesprávně dospěl k závěru, že pozemek parc. č. X neexistuje, a ačkoli existoval důvod pro přerušení řízení, nevyčkal ani na rozhodnutí soudu o zmíněné civilní žalobě.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření trval na tom, že pozemek parc. č. X neexistuje, neboť není zanesen v evidenci katastru nemovitostí, ale toliko v geometrickém plánu č. 14-717/94 ze dne 9. 12. 1994, který dosud nebyl do katastru nemovitostí zapsán. Žalobcem uváděné důvody, proč se tak nestalo, nejsou podle žalovaného relevantní a neodůvodňují potřebu přerušení řízení. Žalovaný podotkl, že správní orgány vycházely z právního stavu, který byl aktuální v době vydání rozhodnutí, podle nějž se předmětná stavba nachází na pozemcích parc. č. XA a XB. Žalobce podle žalovaného nepředložil zákonný podklad, kterým by prokázal vlastnické právo ke stavbou dotčenému pozemku parc. č. X, a proto nebylo možné povolit změnu v užívání stavby spočívající v prodloužení dočasnosti stavby. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

4. V replice ze dne 15. 7. 2019 žalobce zopakoval, že podle platných zákonů měl magistrát vyčkat s rozhodnutím do pravomocného rozsudku Okresního soudu v Chomutově ve věci vedené pod sp. zn. 8 C 495/2018.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že předmětná stavba byla zkolaudována rozhodnutím Městského úřadu Chomutov ze dne 21. 3. 1995, č. j. OSS/207/95-Bře, přičemž stavba byla povolena jako dočasná do 31. 12. 1996 s tím, že po tomto termínu bude stavba odstraněna a pozemek uveden do původního stavu. Poté byla lhůta k odstranění stavby opakovaně prodloužována, naposledy rozhodnutím Městského úřadu Chomutov ze dne 27. 11. 2000, č. j. StÚ/1571/2000-Bře, a to do 30. 6. 2001. Dne 29. 6. 2001 podal žalobce žádost o prodloužení užívání předmětné dočasné stavby, přičemž magistrát toto řízení rozhodnutím ze dne 2. 7. 2001 přerušil spolu s výzvou k doložení nové nájemní smlouvy. Dne 15. 12. 2011 bylo magistrátu doručeno podání, v němž vlastník pozemku parc. č. X A. D. tvrdí, že předmětná stavba ve vlastnictví žalobce měla být odstraněna již v roce 2000 a že žalobce aktuálně nemá uzavřenu žádnou smlouvu, která by byla titulem pro užívání zmíněného pozemku. Magistrát poté rozhodnutím ze dne 27. 11. 2012, č. j. MMCH/119561/2012, nařídil odstranění předmětné stavby, neboť uplynula doba dočasnosti. Toto rozhodnutí bylo následně rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2016, č. j. 177273/2016/KUUK-Duch, zrušeno a věc byla vrácena magistrátu s tím, že žalobcem podaná žádost o prodloužení doby trvání předmětné stavby představuje překážku bránící rozhodnutí o odstranění stavby.
9. Přípisem ze dne 22. 3. 2017 magistrát žalobci sdělil, že podáním jeho žádosti dne 29. 6. 2001 bylo zahájeno řízení o změně užívání dočasné stavby, a vyzval jej, aby do 30. 4. 2017 doložil smlouvy s vlastníky pozemků pod stavbou. Současně magistrát usnesením ze dne 22. 3. 2017 řízení přerušil. Dne 26. 4. 2017 žalobce požádal o přerušování řízení z důvodu probíhajícího řízení u zdejšího soudu, jehož předmětem je určení, že vlastníkem pozemku parc. č. X je žalobce. Této žádosti magistrát vyhověl a rozhodnutím ze dne 15. 5. 2017 řízení přerušil do vyřešení sporu o vlastnictví části pozemku parc. č. X pod předmětnou stavbou. Z přípisu Okresního soudu v Chomutově ze dne 10. 12. 2018, č. j. 34 C 306/2013-132, vyplynulo, že předmětem uvedeného soudního řízení není právo k předmětné stavbě, nýbrž toliko náhrada za užívání pozemku parc. č. X žalobcem. Přípisem ze dne 14. 12. 2018 magistrát připomněl žalobci, že na základě výzvy ze dne 22. 3. 2017 měl doložit souhlas vlastníka pozemku parc. č. X s prodloužením doby trvání předmětné stavby, přičemž tato podmínka podle názoru magistrátu dosud nebyla splněna; magistrát současně oznámil, že pokračuje v zahájeném řízení, poskytl žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a poučil jej, že po uplynutí lhůty deseti dnů od doručení tohoto sdělení magistrát ve věci rozhodne. V reakci na to žalobce podáním ze dne 2. 1. 2019 oznámil, že splnil všechny podmínky pro uvedení předmětné stavby do trvalého provozu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že dne 17. 12. 2018 podal žalobu na určení vlastnictví k pozemku parc. č. X a že je třeba vyčkat na konečné rozhodnutí soudu.

10. Magistrát poté rozhodnutím ze dne 16. 1. 2019, č. j. MMCH/06378/2019, nevydal žalobci povolení změny v užívání předmětné stavby spočívající v prodloužení jejího trvání. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 26. 4. 2019.
11. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že předmětem správního řízení byla změna v užívání předmětné stavby, která je stavbou dočasnou, a tato změna měla spočívat v prodloužení doby jejího trvání. Ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že předmětná stavba se zčásti nachází na pozemku parc. č. X, který není ve vlastnictví žalobce, nýbrž ve společném jmění manželů A. a J. D. Zároveň ze správního spisu plyne, že žalobce nepředložil žádný právní titul, který by jej opravňoval k užívání části pozemku parc. č. X, na které se nachází část předmětné stavby, ačkoli k tomu byl ve správním řízení řádně vyzván. V neposlední řadě pak soud ze správního spisu zjistil, že A. D. požaduje odstranění předmětné stavby, tedy zjevně nesouhlasí s jejím umístěním na svém pozemku. Tyto skutečnosti považuje soud za klíčové pro posouzení správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí.
12. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 79/2014-108, publ. pod č. 3428/2016 Sb. NSS, totiž platí, že *„[p]rodloužení trvání dočasné stavby nebo její změnu na stavbu trvalou bez stavebně technických změn stavební úřad projedná v řízení o povolení změny v užívání stavby podle § 85 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976. Žadatel o takovou změnu v užívání stavby je povinen doložit, že je vlastníkem pozemku, na němž je stavba umístěna, anebo že má k němu jiné právo, které jej opravňuje k (dalšímu) umístění stavby na cizím pozemku.“* S tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a pokládá jej za příslušný i pro právě projednávanou věc. Vzhledem k tomu, že žalobce přes výzvu magistrátu nedoložil, že má k pozemku parc. č. X jakékoli právo, které by jej opravňovalo k pokračujícímu umístění předmětné stavby na daném pozemku, jenž není v jeho vlastnictví, nebylo podle názoru zdejšího soudu možné jeho žádosti o změnu v užívání předmětné stavby spočívající v prodloužení doby jejího trvání vyhovět. V tomto smyslu shledal soud rozhodnutí obou správních orgánů zcela správnými a plně odpovídajícími rozhodné právní úpravě.
13. K námitce žalobce týkající se délky správního řízení a tvrzené nečinnosti magistrátu soud připomíná, že podobnou argumentací se zabýval již ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2016, č. j. 15 A 39/2013-54. Tehdy soud k žalobcově námitce, že magistrát po dobu deseti let nic neučinil, a proto došlo k vydržení práva trvalého užívání, uvedl, že *„... žádný právní předpis nestanoví, že by se dočasná stavba pouhým uplynutím času od podání žádosti o prodloužení doby jejího trvání stávala stavbou trvalou. Ke změně charakteru stavby z dočasné na trvalou může dojít pouze rozhodnutím příslušného stavebního úřadu, nikoli vydržením domnělého práva trvalého užívání stavby, které ani nemá oporu v platných právních předpisech.“* Soud zároveň nepřehlédl, že správní řízení v této věci bylo rozhodnutím magistrátu ze dne 2. 7. 2001 přerušeno spolu s výzvou k doložení podkladů pro rozhodnutí, tudíž údajnou nečinnost magistrátu způsobil sám žalobce, který požadované doklady na výzvu nedoložil. Soud dodává, že pokud měl žalobce za to, že je magistrát nečinný, mohl využít institutu ochrany před nečinností podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), případně poté žaloby na ochranu proti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. Námitka upozorňující na délku správního řízení a údajnou nečinnost magistrátu proto podle názoru soudu není důvodná.

14. Žalobcovy námitky líčící údajné podvodné jednání při převodu pozemku parc. č. X a upozorňující na údajnou manipulaci se znaleckým posudkem nejsou podloženy žádným soudním rozhodnutím o spáchání trestného činu, nebyl předložen ani uváděný znalecký posudek, a ani nebyly navrženy nebo sděleny žádné důkazy o těchto tvrzených skutečnostech. Soud proto nemohl uvedenou námitku posoudit jako důvodnou a předmětná tvrzení vyhodnotil jako irelevantní. Zároveň soud podotýká, že správní orgány zcela správně vycházely z údajů zapsaných v katastru nemovitostí (kde u předmětného pozemku není zapsána poznámka spornosti zápisu), a tedy ze skutečnosti, že žalobce není vlastníkem pozemku parc. č. X, přičemž tato skutečnost nebyla ve správním řízení nijak relevantně zpochybněna.
15. Rovněž námitka spočívající v popisu údajného finančního vydírání žalobce vlastníkem pozemku parc. č. X A. D., jímž se tento měl snažit získat druhý pozemek a předmětnou stavbu do svého vlastnictví, není ničím podložena, a soud ji proto rovněž nemohl posoudit jako oprávněnou. I k této námitce soud dodává, že není pro projednávanou věc nijak relevantní.
16. K námitce žalobce o probíhajícím řízení o přikázání vlastnictví pozemku parc. č. X do žalobcova vlastnictví soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný (obdobně jako magistrát) touto otázkou zabýval, a dospěl k závěru, že předmětný pozemek parc. č. X neexistuje, neboť není zanesen do katastru nemovitostí, s tím, že pro správní orgán je rozhodující stav v katastru nemovitostí v době jeho rozhodování a že není oprávněn přezkoumávat, z jakého důvodu nebyl pozemek parc. č. X do katastru zanesen. Ačkoli byl žalobce přesvědčen, že magistrát měl řízení přerušit do pravomocného rozhodnutí soudu o určení vlastnictví ke zmíněnému pozemku, soud takový postup nepokládá za vhodný ani za spravedlivý. Soud připomíná, že správní řízení bylo opakovaně přerušováno z důvodů na straně žalobce (již v roce 2001 s výzvou k předložení nájemní smlouvy, poté opět 22. 3. 2017 s výzvou k doložení smlouvy s vlastníky pozemků pod předmětnou stavbou) a na jeho žádost právě kvůli sporu o vlastnictví pozemku parc. č. X bylo přerušeno rozhodnutím magistrátu ze dne 15. 5. 2017, přičemž později se ukázalo, že předmětem žalobcem akcentovaného soudního řízení vůbec nebylo vlastnické právo k předmětnému pozemku. Žalobu o určení vlastnictví pak žalobce podal až dne 17. 12. 2018, ačkoli tak nepochybně mohl učinit dříve, a znovu žádal o přerušování správního řízení. Podle názoru soudu však nelze přehlížet fakt, že vlastník pozemku parc. č. X, na jehož části se předmětná stavba nachází, již od roku 2011 usiluje o její odstranění. Další přerušování správního řízení v této věci se proto soudu jeví být vůči vlastníkově daného pozemku nespravedlivým, když žalobce v podstatě jen účelově prodlužuje správní řízení a zároveň oddaluje okamžik odstranění předmětné stavby, která měla být na základě pravomocného rozhodnutí Městského úřadu Chomutov ze dne 27. 11. 2000, č. j. StÚ/1571/2000-Bře, odstraněna již do 30. 6. 2001! Soud proto neshledal ani tuto námitku důvodnou.
17. Závěrem soud opakuje, že vlastník pozemku parc. č. X vyjádřil nesouhlas s umístěním části předmětné stavby na svém pozemku a žalobce proti tomu nedoložil žádný právní důvod, jenž by ho opravňoval k jejímu umístění na pozemku spoluvlastněném A. D. Nesouhlas vlastníka pozemku s umístěním stavby ve vlastnictví třetí osoby na svém pozemku je zcela legitimním výkonem vlastnického práva a bez souhlasu vlastníka nelze dočasnou stavbu prodloužit. Napadené rozhodnutí tudíž bylo vydáno v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. února 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.